

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący)

SSN Adam Doliwa (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 23 kwietnia 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 16 grudnia 2021 r., I ACa 436/20,

w sprawie z powództwa B. Ś. i P. Ś.

przeciwko S. spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

1. oddała skargę kasacyjną;

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów 5 400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Adam Doliwa
[dr]i

Jacek Grela

Krzysztof Wesołowski

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 listopada 2017 r. B. Ś. i P. Ś. wnieśli przeciwko S. spółce
akcyjnej w W o . nieważności w całości umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...],

zawartej [...] października 2007 r. między powodami a K., którego następcą prawnym jest pozwana, oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów 356 372,29 zł tytułem zwrotu świadczenia nienależnie spełnionego w wykonaniu nieważnej czynności prawnej, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pismem procesowym z 10 marca 2020 r., stanowiącym modyfikację powództwa, powodowie ostatecznie wnieśli o stwierdzenie nieważności w całości umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...], zawartej [...] października 2007 r., oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki B. Ś. kwoty 434 109,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w ten sposób, że od kwoty 356 372,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz od kwoty 68 971,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 10 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, oraz od kwoty 8 765,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 10 marca 2020 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 7 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, że umowa kredytu zawarta 3 października 2007 r. jest nieważna (pkt I), zasądził od pozwanej na rzecz powódki B. Ś. 434 109,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, tj.: od kwoty 356 372,29 zł od dnia 30 listopada 2017 r. do dnia zapłaty; od kwoty 68 971,85 zł od dnia 10 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty; od kwoty 8 765,73 zł od dnia 10 marca 2020 r. do dnia zapłaty (pkt II), zasądził na rzecz powodów B. Ś. i P. Ś. koszty procesu (pkt III), oraz orzekł o nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt IV).

Pozwana, tj. S. spółka akcyjna w W., jest następcą prawnym Banku spółki akcyjnej we W.1, który to bank był z kolei następcą prawnym K. spółki akcyjnej w W.

Bank udzielił powodom kredytu w kwocie 550 000 zł, denominowanego (waloryzowanego) w walucie CHF, na okres 360 miesięcy od [...] października 2007 r. do 30 października 2037 r. Kwota kredytu denominowanego (waloryzowanego) w CHF, lub transzy kredytu, została określona według kursu kupna dewiz dla tej waluty zgodnie z „tabelą kursów” obowiązującą w banku w dniu wykorzystania kredytu lub transzy kredytu.

Powódka B. Ś. regularnie spłacała zaciągnięty kredyt. Zgodnie z umową całkowita spłata, przy założeniu spłacania zgodnie z dotychczasowym harmonogramem, miała nastąpić w październiku 2037 roku. Do 5 marca 2020 r. powódka zapłaciła na rzecz banku z tytułu spłaty kredytu 434 109,87 zł.

Powodowie nie negocjowali z bankiem warunków umowy, pracownicy banku nie poinformowali ich o możliwości negocjacji jakichkolwiek warunków, przed dniem podpisania umowy nie otrzymali do wglądu projektu umowy. Powodowie nie zostali poinformowani o sposobie ustalania kursów walut w stworzonej przez pozwanego bank tabeli kursów, ani o sposobie przeliczania rat wyliczonych we frankach szwajcarskich na walutę spłaty, czyli na złotówki.

Sąd pierwszej instancji uznał, że umowa kredytu była sprzeczna z właściwością (naturą) stosunku prawnego z uwagi na fakt, że pozwanemu bankowi pozostawiono możliwość określenia wysokości świadczenia, przez ujęcie w umowie postanowienia kreującego świadczenie kredytobiorcy z odwołaniem do tabel kursowych sporządzanych samodzielnie przez kredytodawcę bez obiektywnych kryteriów, a w konsekwencji uznał umowę za nieważną (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, zwane dalej: „pr.bank.”). Sąd pierwszej instancji przyjął, że po wyeliminowaniu z umowy postanowień niedozwolonych należy przyjąć upadek całej umowy i z tej przyczyny ustalił, że jest ona nieważna.

W ocenie Sądu pierwszej instancji nieważność umowy kredytu z [...] października 2007 r. skutkowałą uznaniem za zasadne żądania powodów o zwrot tego, co na jej podstawie świadczyli w okresie od 18 września 2008 r. do chwili wniesienia pisma z 10 marca 2020 r., rozszerzającego powództwo. Czynność prawna w postaci umowy kredytu, zawartej [...] października 2007 r., była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Na podstawie tej czynności powódka świadczyła na rzecz pozwanego banku w wyżej wskazanym okresie łączną kwotę 434 109,87 zł. Jak wynika ze zgodnych oświadczeń powodów, pomimo że kredyt został zaciągnięty przez oboje małżonków, raty kredytu były spłacane wyłącznie przez powódkę, wobec czego nie było przeszkód, aby dochodzoną kwotę

zasądzić, zgodnie z żądaniem wynikającym z ostatniej modyfikacji powództwa, jedynie na rzecz powódki.

Wyrokiem z 16 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim częściowo w ten sposób, że: oddalił powództwo o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 356 372,29 zł od dnia 30 listopada 2017 r. do dnia 15 grudnia 2021 r., oddalił powództwo o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 68 971,85 zł od 10 grudnia 2019 r. do 15 grudnia 2021 r., oddalił powództwo o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 8 765,73 zł od 10 marca 2020 r. do 15 grudnia 2021 r. (pkt 1); zaś apelację pozwanej oddalił w pozostałym zakresie (pkt 2); oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 3).

Sąd Apelacyjny uznał, że powódce przysługuje należność odsetkowa od nienależnego świadczenia (dochodzonej kwoty głównej) za okres do 15 grudnia 2021 r. W pozostałym zakresie apelacja nie miała usprawiedliwionych podstaw, chociaż trafnie apelacja podnosiła, że subsumpcja wskazująca na nieważność umowy na podstawie art. 58 k.c., wobec naruszenia art. 69 pr.bank. i art. 353¹ k.p.c., nie miała usprawiedliwienia.

Sąd Apelacyjny wskazał, że zachodziły podstawy do uznania, że umowa kredytu zawiera postanowienia abuzywne, dotyczące klauzul indeksacyjnych, po wyeliminowaniu których nie może dalej obowiązywać, gdyż określały one główne świadczenia stron, a zatem zachodziły przesłanki stwierdzenia jej nieważności oraz zaktualizowało się roszczenie o zapłatę.

Sąd drugiej instancji dokonał odpowiedniego pouczenia powodów i po uzyskaniu ich oświadczenia o zgodzie na upadek umowy uznał, że zakończył się stan bezskuteczności zawieszony i zaktualizowało się na datę zamknięcia rozprawy apelacyjnej roszczenie o zapłatę. Sąd Apelacyjny uznał, że odpowiedni termin na spełnienie świadczenia upłynął 15 grudnia 2021 r. i oddalił roszczenie odsetkowe za okres do tej daty.

Sąd drugiej instancji wskazał, że zarzut zatrzymania zgłoszony przez pozwaną nie mógł odnieść zamierzonego skutku, gdyż nie przybrał postaci

materialnoprawnej, jak również, iż w zakresie należności z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z kapitału nie został udowodniony.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę kasacyjną wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385¹ § 2 w zw. z 385¹ § 1 k.c.; art. 385¹ § 2 w zw. z art. 65 § 1 i 2, art. 358 § 1 i 2 k.c. oraz art. 41 ustawy z dnia 29 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe; art. 385¹ § 1 i 2 k.c. oraz art. 4 i art. 6 ust. dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”) oraz art. 69 ust. 3 pr. bank.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego klauzula ryzyka walutowego nie może funkcjonować bez klauzuli kursowej, określającej przeliczenie zobowiązań stron celem ustalenia wysokości ich świadczenia. Z kolei klauzula spreadowa nie ma racji bytu w umowie, w której nie zastosowano mechanizmu przeliczeniowego i wynikającego z niego narażenia konsumenta na ryzyko kursowe. W konsekwencji klauzule te, składające się na przyjęty w umowach kredytu mechanizm przeliczeniowy, są ze sobą ściśle powiązane, a ich rozszczępienie jest zabiegiem sztucznym (zob. wyroki SN: z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22; z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22; z 28 października 2022 r., II CSKP 902/22; z 28 października 2022 r., II CSKP 910/22; z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22; z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22; z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22; z 8 marca 2023 r., II CSKP 1095/22; z 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 1531/22; z 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1511/22; z 8 listopada 2023 r., II CSKP 2099/22).

Zarzut skarżącej kwestionujący zasadność przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że klauzula przeliczeniowa określa główne świadczenia stron, nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zastrzeżone w umowie kredytu klauzule dotyczące przeliczenia kwoty wypłaconego kredytu i spłacanych rat na walutę obcą określają główne świadczenia stron w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 (zob. m.in. wyroki SN: z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 24 lutego 2022 r., II CSKP 45/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22; z 28 września 2022 r., II CSKP 412/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 54). Wniosek ten należy również odnieść do klauzul, na podstawie których następowało określenie wysokości świadczenia w umowach kredytu denominowanego, gdyż wpływają one na wysokość kwoty kredytu w złotych, którą ma wypłacić bank, a także kwoty w złotych przypadającej do spłaty (zob. wyroki SN: z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22).

Sąd Apelacyjny trafnie jako niedozwolone zakwalifikował klauzule przeliczeniowe w umowie stron, pozwalające pozwanemu bankowi na swobodne ustalenie kursu walutowego, po jakim następowało przeliczenie uiszczanych przez powodów rat spłaty kredytu. Stanowisko o niedozwolonym charakterze postanowień, w których możliwość ustalania kursu (a także wysokości świadczeń) zależy od arbitralnej decyzji jednej ze stron, zostało już ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. wyrok SN z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 48, i tam powołane orzecznictwo, oraz wyroki SN: z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 334/22; z 8 lutego 2023 r., II CSKP 978/22).

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że wymóg, zgodnie z którym warunek umowny musi być wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, powinien być rozumiany jako nakazujący, aby dany warunek był nie tylko zrozumiały dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, ale także, aby umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu wymiany waluty obcej, do którego odnosi się ów warunek, a także związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach dotyczących uruchomienia kredytu, tak, by konsument był w stanie oszacować,

w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne (zob. wyrok TSUE z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Árpád Kásler i Hajnalka Káslerne Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt, pkt 75; podobnie wyrok TSUE z 20 września 2017 r., C-186/16, Ruxandra Paula Andriciu i in. przeciwko Banca Românească SA, pkt 45).

Klauzula przeliczeniowa zawarta w umowie stron nie została jednoznacznie sformułowana, skoro na jej podstawie bank mógł swobodnie (dowolnie) ustalić wysokość oddanej do dyspozycji powodów kwoty kredytu w CHF, a oni nie byli w stanie z góry oszacować sumy, którą mieli obowiązek świadczyć. Wynikało to z tego, że zasady przewalutowania określał jednostronnie bank (zob. m.in. wyroki SN: z 4 listopada 2011 r., I CSK 46/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 4; z 15 lutego 2013 r., I CSK 313/12; z 10 lipca 2014 r., I CSK 531/13, OSNC-ZD 2015, nr D, poz. 53).

Bez wątplenia jednoznaczność postanowienia umownego to w tym zakresie również możliwość ustalenia treści stosunku zobowiązaniowego przez przeciętnego konsumenta. Zatem nie chodzi jedynie o jednoznaczność językową, ponieważ postanowienia w tym sensie jednoznaczne mogą nie pozwalać na określenie treści zobowiązań, a w szczególności rozmiaru przyszłego świadczenia konsumenta.

Konsekwencją stwierdzenia, że dane postanowienie umowne ma charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., jest działająca *ex lege* sankcja bezskuteczności niedozwolonego postanowienia, połączona z przewidzianą w art. 385¹ § 2 k.c. zasadą związania stron umową w pozostałym zakresie (zob. m.in. uchwałę SN z 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 87, oraz uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56, a także m.in. wyroki SN: z 30 maja 2014 r., III CSK 204/13; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 8 lutego 2023 r., II CSKP 978/22).

Uznanie bowiem, że postanowienia dotyczące przeliczania kwoty kredytu i uiszczanych spłat na walutę obcą są niedozwolonymi postanowieniami umownymi oznacza, że zgodnie z art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c., nie wiążą one powodów. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyjaśnił, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, iż warunek umowny uznany za nieuczciwy należy co do zasady uznać za nigdy nieistniejący, tak, by nie wywoływał on skutków wobec konsumenta. W związku z tym sądowe stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku powinno mieć z reguły skutek w postaci „przywrócenia” sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej znajdowałby się on bez tego warunku (zob. wyrok TSUE z 21 grudnia 2016 r., C-154/15, C-307/15 i C-308/15, Francisco Gutiérrez Naranjo i Ana María Palacios Martínez przeciwko Cajasur Banco i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA), pkt 61-62).

Wyeliminowanie z łączącej strony umowy kredytu indeksowanego niedozwolonych postanowień umownych określających zasady przeliczania udzielonego kredytu na złote oraz spłacanych rat na CHF wymaga oceny, czy umowa w pozostałym zakresie jest możliwa do utrzymania. Dla oceny tej kwestii nie ma bezpośredniego znaczenia fakt, że wymieniona klauzula określała świadczenie główne stron (zob. wyroki SN: z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; zob. też wyroki TSUE: z 20 września 2017 r., C-186/16, pkt 37; z 3 października 2019 r., C-260/18, K. D. i J. D. przeciwko R. AG, pkt 44). W odniesieniu do możliwości dalszego wykonywania takiej umowy kredytu po wyeliminowaniu klauzuli denominacyjnej albo indeksacyjnej należy także podkreślić, że zgodnie z punktem 2. uchwały całego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (OSNC 2024, nr 12, poz. 118), w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie. Zgodnie zaś z art. 87 § 1 zd. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym uchwała ta ma moc zasady prawnej i wiąże Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Najwyższego nie jest uzasadniony zarzut skargi kasacyjnej wskazujący na możliwość wypełnienia luki w umowie, powstałej na skutek usunięcia z niej klauzuli przeliczeniowej (art. 385¹ § 1 k.c.), przez odwołanie się do mechanizmu ustalania kursu walutowego przewidzianego w art. 358 § 2 k.c., tj. przyjęcia na

potrzeby wyliczeń średniego kursu franka szwajcarskiego w NBP. W kwestii ewentualnego stosowania przepisów prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, w celu zastąpienia wyeliminowanych z umowy postanowień abuzywnych, należy odwołać się do punktu 1. uchwały całego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, w myśl którego w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, iż miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów. W tym kontekście zasadne jest również odwołanie się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 26 marca 2019 r., C-70/17, Abanca Corporación Bancaria SA przeciwko Albertowi Garcíi Salamance Santosowi i Bankia SA przeciwko Alfonsowi Antoniowi Lau Mendozie i Verónice Yulianie Rodríguez Ramírez, w którym wykluczono, aby sąd krajowy mógł zmieniać treść nieuczciwych warunków zawartych w umowach (pkt 54). Oznacza to, że nieuprawnione jest zastąpienie przez sąd postanowień niedozwolonych innymi, co prowadziłoby w istocie do zmiany treści łączącej strony umowy. Możliwość takiej zmiany umowy przez sąd stoi w sprzeczności z celami prewencyjnymi dyrektywy 93/13, gdyż przedsiębiorcy wiedzieliby, że nawet w razie zastosowania klauzuli niedozwolonej umowa zostanie skorygowana przez sąd w sposób możliwie najpełniej odpowiadający ich woli, a jednocześnie dopuszczalny w świetle przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (zob. też wyrok TSUE z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, I.W. i R.W. przeciwko Bankowi B. S.A., pkt 68). W związku z tym należy stwierdzić, że nie jest dopuszczalne zastosowanie przepisów o charakterze dyspozytywnym w celu zastąpienia wyeliminowanych z umowy postanowień abuzywnych.

Warto zaznaczyć, że wyeliminowanie abuzywnych klauzul przeliczeniowych nie prowadzi do utrzymania w mocy umowy kredytu indeksowanego kursem CHF, jako kredytu złotowego, oprocentowanego według stawki LIBOR (zob. wyroki SN: z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; z 13 kwietnia 2022 r., II CSKP 15/22; z 26 kwietnia 2022 r., II CSKP 550/22; z 10 maja 2022 r., II CSKP 694/22; z 20 maja 2022 r., II CSKP 796/22; z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 875/22;

z 30 maja 2023 r., II CSKP 1536/22; z 22 czerwca 2023 r., II CSKP 1484/22, por. jednak odmiennie wyroki SN: z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22; z 1 czerwca 2022 r., II CSKP 364/22; z 18 sierpnia 2022 r., II CSKP 387/22; z 28 września 2022 r., II CSKP 412/22; z 23 listopada 2022 r., II CSKP 923/22; z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 272/22).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że Sąd drugiej instancji prawidłowo przyjął, że łącząca strony umowa kredytu po usunięciu z niej klauzul abuzywnych nie mogła być nadal wykonywana. Wyeliminowanie abuzywnych klauzul przeliczeniowych nie prowadzi do utrzymania w mocy umowy kredytu indeksowanego kursem CHF jako kredytu złotowego oprocentowanego według stawki LIBOR. W związku z tym podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty nie mogły zostać uwzględnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Adam Doliwa

Jacek Grela

Krzysztof Wesołowski

[dr]

[a.ł]